ĢENERĀLADVOKĀTA Ī. BOTA [*Y. BOT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2018. gada 3. maijā [1]

Lieta C-139/17 P

QuaMa Quality Management GmbH
pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*)

Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – Regula (EK) Nr. 2868/95 – Agrākas preču zīmes īpašnieka iesniegti iebildumi – Tiesības celt iebildumus – Agrākas preču zīmes nodošanas jaunam īpašniekam reģistrācijas procedūra – Daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota apelācijas sūdzība

I. Ievads

1. Šīs lietas priekšmets ir apelācijas sūdzība, ko sabiedrība *QuaMa Quality Management GmbH* (turpmāk tekstā – "apelācijas sūdzības iesniedzēja") ir iesniegusi par Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 17. janvāra spriedumu *QuaMa Quality Management/EUIPO – Microchip Technology* ("medialbo") (T-225/15, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2017:10), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja prasību, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja bija cēlusi par Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas ceturtās padomes 2015. gada 19. februāra lēmumu [2] attiecībā uz iebildumu procesu starp *Microchip Technology, Inc.* (turpmāk tekstā – "persona, kas iestājusies lietā") un *Alexander Bopp*.

2. Lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus pamatus par, pirmkārt, Regulas (EK) Nr. 207/2009 [3] 41. panta 1. punkta, kurā ir reglamentēta iebildumu pret preču zīmes reģistrāciju iesniegšana, pārkāpumu un, otrkārt, šīs regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta, kurā ir paredzēti nosacījumi, kuros pastāv sajaukšanas iespēja starp konfliktējošām preču zīmēm, pārkāpumu.

3. Saskaņā ar Tiesas lūgumu šajos secinājumos tiks analizēts tikai apelācijas sūdzības pirmais pamats.

1 Tiesvedības valoda – franču.

2 Apvienotās lietas R 1809/2014-4 un R 1680/2014-4.

3 Padomes Regula (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.).

4. Lai gan lietas materiālu iepriekšējas analīzes ietvaros radās iespaids, ka ar šo pirmo pamatu ir izvirzīts tiesību jautājums par personas, kas iestājusies lietā, tiesībām iesniegt iebildumus (Regulas Nr. 207/2009 41. pants un Regulas (EK) Nr. 2868/95 [4] 15.–19. noteikums) agrākas preču zīmes nodošanas jaunam īpašniekam kontekstā (Regulas Nr. 207/2009 17. pants un Regulas Nr. 2868/95 31. noteikums), no šī pamata formulējumu padziļinātas pārbaudes izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav varējusi pierādīt nedz Vispārējai tiesai iesniegto faktisko apstākļu un pierādījumu jebkādu sagrozīšanu, nedz arī jebkādu kļūdu tiesību piemērošanā pārsūdzētajā spriedumā.

5. Tātad šajos secinājumos es ierosināšu Tiesai noraidīt šīs apelācijas sūdzības pirmo pamatu attiecībā uz Regulas Nr. 207/2009 41. panta 1. punkta pārkāpumu kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

II. Prāvas priekšvēsture un tiesvedība Vispārējā tiesā

6. Šī strīda priekšvēsture ir detalizēti izklāstīta pārsūdzētajā spriedumā, uz ko ir veikta atsauce [5]. Šo secinājumu izpratnei būtiskie un nepieciešamie apstākļi var tikt apkopoti šādi.

7. Ar savu Vispārējā tiesā celto prasību apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja divus pamatus.

8. Sava pirmā pamata atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja, ka iebildumi esot jānoraida, jo tie esot tikuši iesniegti, neievērojot Regulas Nr. 207/2009 41. panta 1. punktā paredzētos termiņus. Brīdī, kad tika iesniegti iebildumi, kā agrākās preču zīmes īpašniece esot bijusi reģistrēta nevis persona, kas iestājusies lietā, bet gan *SMSC Europe GmbH*. Tā kā iebildumu iesniegšanas termiņa beigu datumā persona, kas iestājusies lietā, bija iesniegusi tikai pieteikumu par nosaukuma un adreses maiņu, nevis pieteikumu reģistrēt nodošanu, tai neesot bijis statusa, lai iesniegtu iebildumus, piemērojot Regulas Nr. 207/2009 17. panta 7. punktu un 41. panta 1. punktu. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja, ka *EUIPO* neesot drīkstējis pārkvalificēt pieteikumu par nosaukuma un adreses maiņu par pieteikumu par nodošanu, kā to esot pierādījis pirmā pieteikuma sākotnējais noraidījums Iebildumu nodaļā un personas, kas iestājusies lietā, otra pieteikuma iesniegšana.

9. Vispārējā tiesa šo pamatu noraidīja.

10. Pārsūdzētā sprieduma 18.–27. punktā Vispārējā tiesa atgādināja principus, uz kuriem ir balstīts iebildumu process, kā arī pieteikuma reģistrēt nodošanu iesniegšanai piemērojamos nosacījumus. Minētā sprieduma 29. punktā tā, atsaucoties uz Regulas Nr. 207/2009 17. panta 7. punktā un 41. panta 1. punktā paredzētajiem noteikumiem, secināja, ka iebildumus ir tiesīgi iesniegt tiesību pārņēmēji, kas vēl nav iekļauti reģistrā kā īpašnieki, bet kuriem agrāka preču zīme jau ir nodota, ar nosacījumu, ka *EUIPO* ir saņēmis to pieteikumu reģistrēt nodošanu.

11. Uzskatot, ka persona, kas iestājusies lietā, ir faktiski novērsusi trūkumus, kas skar pieteikumu par nodošanu, kurš tika iesniegts pieteikuma par nosaukuma un adreses maiņu formā, un *EUIPO* noteiktajā termiņā ir sniegusi pierādījumus par savām tiesībām iesniegt iebildumus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 35. punktā nosprieda, ka iebildumi, kas ir iesniegti vienlaikus ar agrākās preču zīmes īpašnieces pieteikumu par nosaukuma un adreses maiņu, ir iesniegti noteiktajā termiņā Regulas Nr. 207/2009 41. panta 1. punkta izpratnē, ievērojot šīs regulas 17. panta 7. punktu, lasot to kopsakarā ar Regulas Nr. 2868/95 31. noteikuma 1. un 6. punktu.

12. Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru pieteikums par nosaukuma un adreses maiņu neesot jāpārkvalificē par pieteikumu reģistrēt nodošanu, pārsūdzētā sprieduma 37. punktā uzskatot, ka *EUIPO* nebūtu jāņem vērā tikai pieteikuma formāls nosaukums, neievērojot tā saturu. Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 38. punktā norādīja, ka ne no

4 Komisijas Regula (1995. gada 13. decembris), ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995, L 303, 1. lpp.).

5 Skat. pārsūdzētā sprieduma 1.–12. punktu.

viena Regulas Nr. 207/2009 un Regulas Nr. 2868/95 noteikuma neizriet, ka pareizas veidlapas izmantošana ir iepriekšējs nosacījums, kas ir nepieciešams pieteikuma spēkā esamībai. Tālāk pārsūdzētā sprieduma 39. punktā tā konstatēja, ka no personas, kas iestājusies lietā, pieteikuma par nosaukuma un adreses maiņu skaidri izriet, ka tas ir vērsts uz agrākās preču zīmes īpašnieka maiņu. Visbeidzot, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 40. punktā uzskatīja, ka tas, ka Iebildumu nodaļa divus pieteikumus bija reģistrējusi ar diviem dažādiem numuriem, nekādi neietekmē secinājumu, ka pieteikumu par nosaukuma un adreses maiņu, ievērojot tā skaidro saturu, *EUIPO* bija tiesīgs uzskatīt par pieteikumu reģistrēt nodošanu.

13. Ņemot vērā šos apstākļus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 41. punktā uzskatīja, ka *EUIPO* nav pieļāvis nevienu kļūdu, interpretējot pieteikumu par nosaukuma un adreses maiņu kā pieteikumu reģistrēt nodošanu Regulas Nr. 207/2009 17. panta 7. punkta izpratnē.

14. Pārsūdzētā sprieduma 42. punktā Vispārējā tiesa tātad nosprieda, ka Apelācijas padome ir pamatoti secinājusi par Regulas Nr. 207/2009 41. panta 1. punkta pārkāpuma neesamību pamatlietā, jo personai, kas iestājusies lietā, bija tiesības iesniegt iebildumus 2013. gada 9. aprīlī un tie ir iesniegti noteiktajā termiņā.

15. Lai pamatotu savu otro pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka, pareizi neveicot sajaukšanas iespējas starp konfliktējošajām preču zīmēm vērtējumu, *EUIPO* Apelācijas padome esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta noteikumus.

16. Vispārējā tiesa, izskatījusi katru no apelācijas sūdzības iesniedzējas izteiktajiem kritikas par konkrētās sabiedrības daļas definīciju, attiecīgo apzīmējumu salīdzinājumu un sajaukšanas iespējas starp konfliktējošajām preču zīmēm vērtējumu punktiem, noraidīja šo pamatu.

III. Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

17. Ar pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 17. martā, apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza apelācijas sūdzību, ar kuru tā lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu un, galīgi izspriežot lietu, atcelt *EUIPO* Apelācijas ceturtās padomes 2015. gada 19. februāra lēmumu. Šī apelācijas sūdzība ir balstīta uz diviem pamatiem, kas attiecas, pirmkārt, uz Regulas Nr. 207/2009 41. panta 1. punkta un, otrkārt, uz šīs regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu.

18. *EUIPO* lūdz Tiesu, pirmkārt, noraidīt apelācijas sūdzību, pamatojoties uz to, ka tā esot pilnībā nepamatota, un, otrkārt, piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19. Persona, kas iestājusies lietā, arī lūdz Tiesu, pirmkārt, noraidīt apelācijas sūdzību, pamatojoties uz to, ka tā esot pilnībā nepamatota, un, otrkārt, piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

IV. Pirmā apelācijas sūdzības pamata attiecībā uz to, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 41. panta 1. punktu, analīze

20. Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā izvirza iebildumu, ka Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka, ņemot vērā Regulas Nr. 207/2009 41. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus, personai, kas iestājusies lietā, faktiski bija tiesības iesniegt pieteikumu par iebildumiem 2013. gada 9. aprīlī. Apelācijas sūdzības iesniedzēja it īpaši uzskata, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini balstījusies uz principu, ka šajā datumā persona, kas iestājusies lietā, ir iesniegusi atbilstošu pieteikumu par preču zīmes īpašnieka maiņas reģistrāciju, bet ir vienīgi izmantojusi nepareizu veidlapu.

21. Šis pamats var tikt interpretēts kā tāds, kas ir balstīts uz diviem iebildumiem.

22. Lai pamatotu savu pirmo iebildumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja vēršas pret to, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi tai sniegtos faktiskos apstākļus un pierādījumus, it īpaši personas, kas iestājusies lietā, 2013. gada 9. aprīlī iesniegto pieteikumu par nosaukuma un adreses maiņu, kā arī *EUIPO* personai, kas iestājusies lietā, 2013. gada 15. aprīļa vēstulē izteikto lūgumu.

23. Lai pamatotu savu otro iebildumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt uzskata, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, apstiprinādama, ka veidlapas ar nosaukumu "*Recordal application*" (reģistrācijas pieteikums) iesniegšana sniedz pietiekamu agrākās preču zīmes nodošanas jaunam īpašniekam pierādījumu.

A. Par pirmo iebildumu attiecībā uz Vispārējai tiesai sniegto faktisko apstākļu un pierādījumu sagrozīšanu

1. Lietas dalībnieku argumenti

24. Apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza iebildumu, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi tai sniegtos faktiskos apstākļus un pierādījumus, it īpaši personas, kas iestājusies lietā, 2013. gada 9. aprīlī iesniegto pieteikumu par nosaukuma un adreses maiņu, kā arī *EUIPO* personai, kas iestājusies lietā, 2013. gada 15. aprīlī nosūtītajā vēstulē izteikto lūgumu.

25. Attiecībā uz pieteikumu par nosaukuma un adreses maiņu, ko persona, kas iestājusies lietā, ir iesniegusi 2013. gada 9. aprīlī, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tas nevarot tikt pārkvalificēts par pieteikumu reģistrēt nodošanu, jo pēdējais minētais pieteikums esot ticis aplūkots kā jauns pieteikums. 2013. gada 9. jūlijā *EUIPO* esot noraidījis pieteikumu par nosaukuma un adreses maiņu, kurš turklāt esot attiecies uz visām četrpadsmit *SMSC Europe* preču zīmēm, un vēlāku pieteikumu reģistrēt nodošanu, kā tas izrietot no *EUIPO* personai, kas iestājusies lietā, 2013. gada 19. jūnijā nosūtītās vēstules satura, kurā tas norāda, ka pieteikums reģistrēt nodošanu ir datēts ar 2013. gada 14. jūniju, tas esot apmierinājis tikai pēc iebildumu iesniegšanas termiņa beigām.

26. Saistībā ar *EUIPO* personai, kas iestājusies lietā, 2013. gada 15. aprīlī nosūtīto vēstuli [6] apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa, uzskatot, ka *EUIPO* šajā ziņā ir lūdzis personai, kas iestājusies lietā, "aizpildīt atbilstošu veidlapu attiecībā uz pieteikumu reģistrēt nodošanu" [7], esot sagrozījusi šo vēstuli. Tātad apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa, apstiprinādama, ka *EUIPO* ir piešķīris personai, kas iestājusies lietā, termiņu, "lai sniegtu pierādījumus attiecībā uz tās tiesībām celt iebildumus, kā arī lai novērstu trūkumus attiecībā uz pieteikumu reģistrēt nodošanu", esot kļūdaini sniegusi pamatlietas faktu izklāstu [8]. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka *EUIPO* patiesībā esot vienkārši norādījis personai, kas iestājusies lietā, ka "rodas iespaids", ka grozījuma priekšmets ir īpašnieks, nevis reģistrētā īpašnieka nosaukums un adrese, un esot tai lūdzis sniegt "apsvērumus" šajā ziņā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka *EUIPO* tātad neesot bijis pārliecināts par veidu, kādā bija jāapstrādā pieteikums par nosaukuma un adreses maiņu.

27. Tādējādi Vispārējā tiesa esot prettiesiski sniegusi *EUIPO* izteikto lūgumu pārāk plašu interpretāciju.

28. *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd visus šos argumentus.

6 Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz 2013. gada 14. aprīļa vēstuli. No pamatlietas faktiem izriet, ka šī vēstule ir nosūtīta 2013. gada 15. aprīlī.

7 Šis vērtējums izriet no pārsūdzētā sprieduma 31. punkta.

8 Šis vērtējums izriet no pārsūdzētā sprieduma 32. punkta.

2. Mans vērtējums

29. Es uzskatu, ka, ņemot vērā tiesas pārbaudes, ko Tiesa veic apelācijas ietvaros, raksturu un apjomu, šis pirmais iebildums ir nepieņemams.

30. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka saskaņā ar LESD 256. panta 1. punktu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu apelācija ir ierobežota tikai ar tiesību jautājumiem un tā var būt balstīta uz pamatiem par Vispārējās tiesas kompetences neesamību, par procesuālajiem pārkāpumiem Vispārējā tiesā vai to, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Savienības tiesības. Principā tikai Vispārējai tiesai ir kompetence, pirmkārt, konstatēt faktus, izņemot gadījumus, kad šo konstatējumu materiālā neprecizitāte izriet no tai iesniegtajiem lietas materiāliem, un, otrkārt, izvērtēt šos faktus. Šajā kontekstā Tiesas kompetencē saskaņā ar LESD 256. pantu ir vienīgi pārbaudīt minēto faktu juridisko kvalifikāciju un tiesiskās sekas, ko no tās ir secinājusi Vispārējā tiesa [9].

31. Tādējādi Tiesai nav kompetences nedz konstatēt faktus, nedz arī principā pārbaudīt pierādījumus, kurus Vispārējā tiesa ir izmantojusi, lai pamatotu šos faktus. Proti, ja šie pierādījumi ir iegūti atbilstoši un ja ir ievēroti vispārējie tiesību principi, kā arī piemērojamie procesuālie noteikumi pierādīšanas pienākuma un pierādījumu sniegšanas jomā, tikai Vispārējā tiesa var noteikt vērtību, kāda piešķirama tai iesniegtajiem pierādījumiem. Tātad faktu vērtējums, izņemot šo pierādījumu sagrozīšanas gadījumus, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir pakļauts pārbaudei Tiesā apelācijas procesa ietvaros [10].

32. Ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi tai sniegtos faktiskos apstākļus un pierādījumus, Tiesa var veikt tiesas pārbaudi.

33. Pierādījumu sagrozīšana ir notikusi tad, ja faktu un pastāvošo pierādījumu vērtējums ir acīmredzami kļūdains un Vispārējā tiesa atbilstoši Tiesas judikatūrai "acīmredzami pārsniedz saprātīga vērtējuma robežas" [11]. Lai pierādītu šādu sagrozīšanu, apelācijas sūdzības iesniedzējam tātad ir ne vien jāpiedāvā interpretācija, kas ir atšķirīga no tās, ko ir izmantojusi Vispārējā tiesa, bet ir precīzi jānorāda apstākļi, kurus Vispārējā tiesa esot sagrozījusi, un ir jāpierāda analīzes kļūdas, kuras atbilstoši tā viedoklim ir novedušas Vispārējo tiesu līdz šai sagrozīšanai. Visbeidzot šai sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem, nepastāvot vajadzībai nedz no jauna izvērtēt iesniegtos faktiskos apstākļus un pierādījumus, nedz arī izmantot jaunus pierādījumus.

34. Pamatojoties uz šiem principiem un šo judikatūru, šis pirmais iebildums, manuprāt, ir nepieņemams.

35. Apelācijas sūdzības iesniedzēja gan precīzi identificē apstākļus, kurus, kā tā uzskata, esot sagrozījusi Vispārējā tiesa, tas ir, pieteikumu par nosaukuma un adreses maiņu, kuru persona, kas iestājusies lietā, ir iesniegusi 2013. gada 9. aprīlī, kā arī *EUIPO* personai, kas iestājusies lietā, 2013. gada 15. aprīlī nosūtītajā vēstulē izteikto lūgumu. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējai nav izdevies pierādīt šo apstākļu sagrozīšanu, jo tās izteiktie argumenti, manuprāt, nav pietiekami, lai pierādītu, ka Vispārējā tiesa būtu acīmredzami pārsniegusi saprātīga vērtējuma robežas, kā tas ir prasīts Tiesas judikatūrā.

9 Spriedums, 2012. gada 19. aprīlis, *Tomra Systems* u.c./Komisija (C-549/10 P, EU:C:2012:221, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

10 Spriedums, 2012. gada 19. aprīlis, *Tomra Systems* u.c./Komisija (C-549/10 P, EU:C:2012:221, 26. punkts un tajā minētā judikatūra)

11 Spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Siemens* u. c./Komisija (C-239/11 P, C-489/11 P un C-498/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:866, 44. punkts).

36. Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par pieteikuma par nosaukuma un adreses maiņu, ko persona, kas iestājusies lietā, ir iesniegusi 2013. gada 9. aprīlī, iespējamo sagrozīšanu ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja patiesībā vēlas panākt vienkāršu tās Vispārējā tiesā sniegto argumentu pārskatīšanu. Tā vienīgi atkārto argumentus, kurus tā jau ir izvirzījusi Vispārējā tiesā, lai panāktu jaunu faktu izvērtējumu, un tas, kā jau ir norādīts, neietilpst Tiesas kompetencē [12].

37. Saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par *EUIPO* personai, kas iestājusies lietā, 2013. gada 15. aprīlī nosūtītās vēstules sagrozīšanu apelācijas sūdzības iesniedzēja patiesībā vērš savu kritiku uz veidu, kādā Vispārējā tiesa ir novērtējusi šīs vēstules saturu, piedāvājot interpretāciju, kura atšķiras no Vispārējās tiesas izmantotās interpretācijas. Tātad tā sniedz savu interpretāciju Vispārējai tiesai sniegtajiem faktiskajiem apstākļiem un pierādījumiem, bet, manuprāt, nepierāda, ka Vispārējās tiesas analīze būtu acīmredzami nepareiza.

B. Par otro iebildumu attiecībā uz pierādījuma par personas, kas iestājusies lietā, tiesībām celt iebildumus kļūdainu vērtējumu

1. Lietas dalībnieku argumenti

38. Lai pamatotu savu otro pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilstoši manai izpratnei kritizē pārsūdzētā Vispārējās tiesas sprieduma 30. punktā ietverto analīzi.

39. Šajā punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi:

"30. Šajā lietā nav strīda par to, ka 2013. gada 9. aprīlī persona, kas iestājusies lietā, līdz ar saviem iebildumiem, kas ir tikuši iesniegti šim nolūkam paredzētajā termiņā, ir iesniegusi *EUIPO* pieteikumu [par nosaukuma un adreses maiņu]. Regulas Nr. 2868/95 31. noteikuma 1. punkta a) līdz d) apakšpunktā minētā informācija, kas ir jāietver pieteikumā par nodošanu, ir izrietējusi no paziņojuma par iebildumiem un pieteikuma [par nosaukuma un adreses maiņu]. *Ir trūcis vienīgi pietiekama pierādījuma par nodošanu* atbilstoši Regulas Nr. 2868/95 31. noteikuma 5. punktam un *EUIPO* rokasgrāmatas par procesu preču zīmju jomā [13] E sadaļas 3. nodaļas 1. daļas 3.5. punktam." [14]

40. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka neesot bijis pareizi uzskatīt, ka veidlapas ar nosaukumu "*Recordal application*" (reģistrācijas pieteikums) iesniegšana ir sniegusi pietiekamu agrākās preču zīmes nodošanas jaunam īpašniekam pierādījumu. Tā uzskata, ka ar pierādījumu iegūšanas kontekstā tiekot prasīts, lai persona, kas iestājusies lietā, pierādītu, ka nodošana patiešām ir notikusi iebildumu celšanas termiņā, nevis pēc tā izbeigšanās. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka nedz veidlapa "*Recordal application*" (reģistrācijas pieteikums), nedz arī kāds cits dokuments no lietas materiāliem neļaujot gūt šādu pierādījumu.

41. *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd visus šos argumentus.

2. Mans vērtējums

42. Es uzskatu, ka šis otrais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

12 Skat. it īpaši 2004. gada 7. janvāra spriedumu *Aalborg Portland* u.c./Komisija (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, EU:C:2004:6, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

13 Turpmāk tekstā – "*EUIPO* rokasgrāmata".

14 Mans izcēlums.

43. Proti, tas ir balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma 30. punkta interpretāciju. Šajā punktā Vispārējā tiesa ir vienīgi norādījusi faktus, kuri, kā to parāda izteiciena "nav strīda par to" izmantošana šā punkta sākumā, ir bijuši noteikti starp pusēm un par kuriem starp tām nav bijis nekāda strīda. Atzīmējot, ka "ir trūcis vienīgi pietiekama pierādījuma par nodošanu atbilstoši Regulas Nr. 2868/95 31. noteikuma 5. punktam un *EUIPO* rokasgrāmatas E sadaļas 3. nodaļas 1. daļas 3.5. punktam", Vispārējā tiesa ir tikai ņēmusi vērā Regulas Nr. 2868/95 31. noteikuma 1. un 5. punktu, kā arī *EUIPO* rokasgrāmatu un nekādi nav apgalvojusi, ka, iesniedzot veidlapu "*Recordal application*" (reģistrācijas pieteikums), persona, kas iestājusies lietā, būtu sniegusi pietiekamu nodošanas pierādījumu, kuru, kā tiek apgalvots, ir prasījis *EUIPO*. Jautājums par to, vai šādas veidlapas iesniegšana ir personas, kas iestājusies lietā, iespējas iesniegt iebildumus pietiekams pierādījums šo normu izpratnē, nav bijis izvirzīts Vispārējā tiesā un nav ticis apspriests.

44. Pat ja šis jautājums būtu bijis tieši izvirzīts Vispārējā tiesā, ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd, ka Regulas Nr. 2868/95 31. noteikuma 1. punkta no a) līdz d) apakšpunktā minētā informācija, kura ir ietverama pieteikumā par nodošanu, kā Vispārējā tiesa to norādījusi pārsūdzētā sprieduma 30. punktā, ir izrietējusi jau no iebildumu raksta un no 2013. gada 9. aprīlī iesniegtā pieteikuma par nosaukuma un adreses maiņu. Lai gan savā argumentācijā apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt atsaucas arī uz pierādījumu iegūšanu, ir jānorāda, ka tā arī neapstrīd interpretāciju, ko Vispārējā tiesa ir veikusi attiecībā uz Regulas Nr. 2868/95 31. noteikuma 1. un 5. punktu, kā arī *EUIPO* rokasgrāmatas E sadaļas 3. nodaļas 1. daļas 3.5. punktu, it īpaši minētās regulas 31. noteikuma 5. punktu, no kuras skaidri izriet, ka fakts, ka pieteikumu reģistrēt nodošanu ir parakstījis agrākās preču zīmes reģistrētais īpašnieks un tā tiesību pārmantotājs, ir pietiekams pierādījums nodošanai Regulas Nr. 207/2009. 17. panta izpratnē. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja tātad mēģina izskaidrot iemeslus, kuru dēļ nodošanas pierādījums atbilstoši tās viedoklim nav pietiekams, lai pierādītu personas, kas iestājusies lietā, tiesības celt iebildumu, tā neidentificē nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, kas būtu pieļauta pārsūdzētajā spriedumā.

45. Ņemot vērā šos apstākļus, es tādējādi uzskatu, ka šis iebildums nav pamatots.

46. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, es uzskatu, ka pirmais pamats attiecībā uz Regulas Nr. 207/2009 41. panta 1. punkta pārkāpumu tādējādi ir daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

V. Secinājumi

47. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai nolemt šādi:

Apelācijas sūdzības pirmais pamats ir daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.